Ч. 171 — Середа 2 (14) Серпня 1895. — Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Директива для урядників державних.

Єго Ексцеленция п. Предсїдатель в Радї Мінїстрів і мінїстер справ внутрішних ґр. Кільмансеґґ видав на основі ухвали Ради міністрів слїдуючу директиву зі взгляду на бережене тайни урядової і виконуваня загального державно-горожаньского права урядниками державними:

Неоднократні приключеня показують потребу, щоби урядники державні у всїх своїх кругах коректно понимали виконуванє загальних прав горожаньских і щоби всї члени сего стану мали перед очима становище, яке під сим взглядом займає правительство.

Взагалї нема нїякого сумнїву, що урядникам державним прислугують основані на істнуючій конституциі і законах державних загальні права так само як і другим горожанам державним і дозваляють їм в міру тихже участь в житю публичнім. Але так само нема сумнїву, що на урядників державних вкладає їх уряд і їх службова присяга окремі обовязки, котрих нарушенє потягає за собою вагану після істнуючих приписів дисциплінарних, що они длятого при виконуваню прислугуючих їм прав горожаньских мусять накладати на себе то обмеженє, яке випливає з їх службових відносин.

Єсть н. пр. ясним, що прислугуюче загально горожанам держави право свобідного переношеня ся з місця на місце, мусить зовсїм природно обмежати ся в наслїдок їх обовязку урядового і они мусять перебувати в тім місци, де служать. Урядник державний знаходить ся взагалї в тім положеню як член других публичних кругів фахових людий, котрі — як то єсть у тих, що належать до стану духовного або войскового — задля своїх окремих станових і фахових обовязків мусять держати ся в певних лиш для їх стану важних границях.

В натурі відносин службових, до котрих урядники державні в наслїдок свого вступленя добровільно належать, лежить особливо то, щоби они мали завсїгди перед очима обовязок тайни урядової, на котрий присягали. При сій нагоді треба з вагою пригадати, що то зовсїм не полишає ся свобідному осудови поодиноких урядників, судити, котрі із звістних ему урядово фактів або подій треба в інтересі службовім держати в тайнї, але противно, що такий осуд єсть полишений лиш покликаним до того настоятелям і начальникам урядовим.

Загальні права, котрі в публичнім житю насамперед треба брати на увагу суть право свобідного висказуваня своєї думки, право петиций, право товариств і зборів і політичне право виборче.

Право висказувати свобідно свою думку в законних границях признає ся і урядникови державному. Але в правах, котрі дотикають его службових відносин, або котрі мав він нагоду пізнати лиш яко особа урядова, мають бути для него міродайними лиш его приписи службові і его присяга службова. Так само суперечило би то елементарним понятям конечної поваги і дисциплїни в орґанізмі властий, коли розпорядженя властий підвластні їм орґани піддавали неприхильній критицї, котра добувала би ся на зверх, як також, коли б в случаях, котрих урядники чують ся обидженими своїми начальними властями порушували публично відносини виходячі з відносин їх службової звязи, через що виходило би аж надто ясно на верх намірене не допускати до того, щоби такі справи осуджували і оцїняли покликані до того в першій лїниї чинвики т. є. службові настоятелї.

Таке поступованє не дасть ся погодити з удержанєм порядку в службі, і правительство не може его терпіти.

Також і право петиций, прислугуючи урядникам державним яко горожанам, має бути їм позістати запорученим, а лиш мають бути недопущені ті форми его виконуваня, котрі не годять ся з становищем і повагою стану урядничого. Зі взгляду на то, не можна именно удобряти, щоби з кругів урядничих устроювано публичні або загально приступні збори в тій цїли, аби розважати петициї маючі на оцї деякі інтереси станові, щоби їх укладати, як також, щоби ухвалені постанови з поминенєм начальних властий, подавати до відомости правительству, от хоч би в дорозї тїл репрезентацийних.

Таким поступованєм ослаблює ся природна і дисциплїнарна звязь межи урядниками і їх начальними повагами, та квестіонує ся независимість стану урядничого супротив полїтичних рухів партийних. Єсть в тім також і зневага загально важного припису, після котрого урядники суть обовязані свої бажаня і жалоби подавати в дорозї службовій, т. є. через своїх безпосередних настоятелїв, покликаним до рішаня властям, котрі суть обовязані о скілько можна пильнувати інтересів своїх підвластних. Згаданого припису службового не треба й тогди спускати з ока, коли поодинокий урядник або кількох роблять ужиток з признаного їм конституциєю права петиционованя.

Правительство звертаючись против остен-

---

7)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Як раз пролунали послїдні голоси, а Терени все ще здавало ся, що чує їх у воздусї. Незадовго по тім увійшов і Маркиль на обійстє скорим кроком, бо бояв ся щоби не опізнив ся і щоби его ґазда не гнївав ся за то на него. Тим більше его здивувало, коли Тереня вийшла з огородця проти него.

— Маркилю, промовила она до него, а в її голосї не було майже анї слїду тої якоїсь гордости, що то она нїби робить якусь ему ласку, коли відзиває ся до него — як же ти нам красно пригравав!

Маркиль став трохи заклопотаний, бо доси ще не приходило ему й на гадку, щоби хтось слухав, коли він грає.

— Правда, ти що вечера заграєш трохи для мене? — говорила она дальше щирим голосом.

— О, панно Тереню, я би для вас не знати що зробив — відповів він і знову очи ему засьвітили ся так само, як в полудне.

— Ага! — подумав собі Феликс Пренель, що чув цїлу їх розмову — вже й він ловить ся на принаду? Добре й то знати. Возьму ся з того боку, коли буде потреба. Нехай противить ся моя красна, горда донечка, она й не думає о тім, як іде менї на руку!

Сего вечера полягали всї вдоволені спати, лиш один Альфонс не міг заснути і думав над тим як би то пімстити ся. Феликс Пренель не змарнував дня і длятого сам собі признав похвалу, а коли вже замкнув очи, то ще у снї привиджували ся ему всілякі сїтки, які можна би заставити на своїх любих ближнїх.

Маркиль, в котрого комірчинї храпіли вже два паробки, що аж хата ходила, розважив собі в дусї ще раз цїлий сей повен подїй день, в котрім цїле его житє повернуло ся зовсїм инакше. Єму прийшла на гадку его мати і він постановив собі найняти зараз за першу платню, що дістане, службу Божу за упокій єї душі. — Она там в долинї сама одна серед темної ночи.... ой мати, моя мати! — так відзивало ся в нїм. Але его смуток не був вже такий повен розпуки, як рано; він не чув ся вже сам один на широкім сьвітї, бо знайшов когось, що его любив, або, чого ему ще більше було потреба: когось, кого він міг любити! То було може перший раз в его житю, що він тїшив ся на другий день. Коли вже засипляв, то послїдна була у него гадка: Що би я для неї завтра зробив?

Тереня не знала нїчо о тих чувствах, які викликало одно добре слово в серци бідного, котрому сего так було потреба як роси з неба. Але може она догадувала ся чого через той повний тайни чар, котрий окружає нас иноді як би струєю симпатиї. Так було їй якось легко сего вечера на серци і сама не знала чого, аж якийсь усьміх, до котрого она не навикла, проявив ся на єї так поважнім лици, коли розплїтала свої довги чорні коси.

Маркилева музика здоймила на хвильку тяжкі окови з єї душі, які она носила день за днем; почула в собі знову давну огнисту пристрастно одушевляючу ся натуру і то сталось для неї якимсь безконечним добродїйством.

— Я не знаю, що менї нинї такого — говорила сама до себе; — якось менї так, що аж сьпівати ся хоче! А прецї чекають мене завтра такі дві недобрі річи як: весїлє і велике пранє!

Частина друга.

Весїлє і пранє, то була проґрама дня, а сонце того дня зійшло на превеликий смуток Альвіни дуже ясно. Треба-ж знати, що в кождім кутику сьвіта, де можна стрітитись з тисячними всілякими забобонами, єсть загально звістна приповідка, котра що-до хісна і приятности ставить кожду господиню в дуже немилу двозначність: Коли злі жінки перуть, то на дворі погода — так каже тота приповідка по всїх краях. Отже треба або бути злою жінкою, або через вічну слоту не можна висушити біля — нїяково вибирати! На щастє не приходить ся нїкому мучитись вибором, бо сонце не

тативних і противних дисциплїнї форм петиціоновань, не думае нїяк виступати против тих прав, які признае і членам стану урядничого загально запоручене право товариств і зборів в цїли відповідного і достойного заступованя своїх окремих інтересів станових. Коли товариства засновані державними урядниками для виконуваня сих загальних прав і скликані збори будуть обмежати ся на інтересовані в тім круги фахові і змаганя урядників в них будуть розбирати ся достойно і предметово, то й правительство буде такі надходячі до него від тих товариств бажаня і жалоби розважати з неупередженою прихильностию.

Але збори, в котрих внутрішні справи стану урядників державних стають ся предметом публичної аґітациї, а поодинокі партиї політичні завзивають ся на оборонців урядництва, утрудняють правительству вдоволити предкладаним тим способом жаданям.

Наконець що-до полїтичного права виборчого, яке мае кождий урядник державний яко горожанин державний управнений до вибору, то вже сам обовязок стану не дозваляе ему виконуване его в той спосіб, котрий містить в собі демонстративні або з его станом і з его присягою незгідні діла. Таким було би, коли-б урядник державний підчас відбуваючих ся для забезпеки свободи виборів при тайнім голосованю виборах, ставав в однім або другім напрямі на становищи партийнім, або ще може при тім розвивав і аґітацийну діяльність.

Таким виконуванем права виборчого ставить ся урядник в ряди полїтичних борців і позбавляе себе конечної обективности, котра есть найважнїйшим услівем для сповненя обовязку его званя.

Коли отже виконуваню загальних полїтичних прав урядниками державними не ставить ся нїяких дальше сягаючих границь, як їх вимагають природа і окремі обовязки відносин службових, то з другої сторони правительство обовязане і готове в інтересї охорони дисциплїни і очищеня публичної адміністрациї від всякої тїни партийности і упередженя поступати з цїлою строгостию против урядників, що не зважали би на то, до чого суть обовязані в міру повисших виводів.

Перегляд політичний.

Молодочехи, як зачувати, задумують скликати перед виборами велике віче до Праги, коли-б там до того часу був знесений стан виїмковий, коли-ж нї, то до якогось иншого міста. Так само і Старочехи мають скликати свое віче.

У Відни розгоріла ся борба виборча на добре, але межи антисемітами прийшло до роздору. На оногдашних виборах поставлено на Фаворітен кандидатуру християньско-социялїстичну, а Люеґер оголошуючи сю кандидатуру сказав: „Партия християньско-социяльна побідила!“

Кн. Фердинанд приїхав наконець до Софії. Подорож его була, як видко, не дуже безпечна, позаяк всюди на Угорщинї поліция стерегла его поїзду. Кажуть, що поліция дістала вість, що на князя лагодить ся замах. В Софії повитано князя величаво; місто було украшене хоругвами, а на двірци стояла почетна компанія, всї міністри і духовеньство. Не було лиш митрополита Климентия. Мабуть з того пішла у Відни чутка, що межи князем а митроп. Климентием настало якесь непорозуміне. Неприсутність дипльоматів заграничних при повитаню князя, есть на всякий случай характеристичним моментом теперішної ситуациї в Болгариї.

Новинки.

Львів дня 13 серпня 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. Намістництво іменувало ад'юнкта будівництва Ант. Гончарчика в Надвірнїй, комісарем нагляду парових кітлів для повітів надвірняньского і богородчаньского. — Президия ц. к. краевої Дирекциї скарбу іменувала скарбових концепістів: Іл. Кохановича, Ів. Домбровского, Ад. Менсовича, Лонг. Тота, Павла Дзьопиньского, Марка Кліґа, Вікт. Якубовского, Ад. Косьминьского податковими інспекторами, а концептових практикантів: Володисл. Наймана, Стан. Кошиньского, Ник. Левковича, д-ра Ант. Нершхалу, Іос. Дуду, д-ра Жигм. Бітнера, Володим. Липецкого, Казим. Людвіґа, Меч. Нендзовского, Алекс. Висньовского, Ів. Шимусика, Ром. Мальхера, Стан. Таласевича, Тад. Сливиньского, Сим. Пильного, Ів. Гаевского і Генр. Лїхтенштайна концепістами скарбовими.

— **Перенесеня:** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла официяла почтового Фр. Ґрена зі Львова до Тернополя, а асистента почтового Фр. Балазиньского з Тернополя до Львова.

— **Ц. к. Намістництво** надяло презенту на опорожнену лат. парохію в Теребовли кс. Станиславови Корженьовскому римо-кат. пароховi при костелї Пр. Д. Мариї Снїжної у Львові.

— **Шайку злодіїв** відкрила сими днями жандармерия в Нижанковичах, повіта перемиского. Першого придержано Михайла Мочирака, котрий 20-ого липня вломив ся через вікно до мешканя Єлисавети Демковичевої і забрав річи на яких 32 зр. При доходженю жандармериї признав ся Мочирак до інших крадежий і видав богато своїх товаришів. На підставі зізнань Мочирака відкрито в повітї добромильскім кілька крадежий і арештовано кількох его спільників. Дальше досліджено, що та сама шайка обікрала перед двома роками пп. Топольницких в Хирові на кількасот золотих. Головний осїдок шайки був в повітї лїскім — і там, як і в повітї старомііскім арештовано 12 „кумпанів“. В повітї мостискім арештовано двох а в Мялковичах коло Нижанкович одного з тої самої шайки. По вісьмох днях тяжкого слїдства жандарма Старостяка приарештовано і віддано до суду 18 злодіїв. Перед кількома місяцями той сам жандарм Старостяк відкрив також рабівника, котрий обдер одного гончаря.

— **Нещастя елементарні.** В Яленковатім коло Сколього ударив дня 6 ого с. м. грім в хату селянина Христофора Лапія. В одній хвили заняла ся хата і згоріла з цїлим добутком, так що властителї сеї хати, котрі були під ту хвилю на ярмарку в Сморжу лишили ся з тим, що мали на собі при виходї з хати.

— **Арештанта** Онуфрия Кухаря з Лисятич, про котрого ми вчера писали, що утїк з станїславівскої вязницї, зловлено тої самої ночи і відставлено назад до Станїславова.

— **Завзяту бійку** звів в недїлю вечером о 10-ій годинї муляр Казимир Пельц з вояком 63 баталїону краевої оборони Казимиром Когутом.

чекае на то, що скажуть господинї, чи мае оно того дня сьвітити чи нї.

Але та приповідка мае і щось доброго за собою в чім можна знайти потїху на ту звістну еї злобу. „Коли я вже мушу конче називати ся злою жінкою, то менї прикро, але нехай же мій чоловік мае бодай сухі як перець сорочки; не буде менї відтак докоряти через цїлу зиму, що їх чути вогкостию і що его карк болить, кілько разів возьме сьвіжу сорочку. — Оттак потїшають ся, коли на дворі красна погода, коли же слота — ну, то вже сам Господь Бог признае, що жінка добра.

Але Альвіна мала вже таке щасте, що просто бралась розпука. Чи то прийшлось їй прати в химернім цьвітни чи у мрачнім жовтни — мусїла бути конче прекрасна погода. Сусїди сьміяли ся з того, але Альвінї було не до сьміху і она спихала цїлу вину на прачки і говорила, що „у них такі злі язики, що не було би дива, як би підчас праня стояли й чотири сонця на небі!“

Але на долинї в селї був ще хтось, що не рад був з такої ясної погоди: то була Марґарита Жасмен, що лагодила ся ставити свою біляву головку під вінець. Она знала від своеї бабунї, що коли в день весїля сонце ясно сьвітить, то не буде щастя в подружю! Але немилосердне сонце зійшло і сьвітило так само на добрі як і на злі жінки, як на старих супругів так і на молоді пари.

Ще далеко було до пятої години, коли Альвіна показала ся на обійстю з закоченими рукавами та у своїх деревляних виступцях, від котрих по каміню чути лиш було скоре хляп-кляп. Волосе у неї як звичайно стояло до гори як щетина та ще лиш неставало того, щоби заткнула собі як Зулюска[1]) велике перо у волосе, щоби таки на добре страшно виглядала. Прачки, бідні жінки із села приходили одна по другій та покріпляли ся чаркою чорної кави, котру їм винесла Тереня, а котру они стоячи випивали.

— Вас тут нинї не потреба, панно Тереню — сказала Альвіна. — В день весїля нїхто не жмикае! Отто би красно було, як би ви пішли з червоними руками! Ідїть лїпше та випрасуйте свою красну, білу, гафтовану спідницю; я еї вчера накрохмалила, а коли не буде так стояти, як буда, то я вже тому невинна. Ви би могли піти ще нинї перед полуднем, коли-б хотїли. Шмате і без вас намилить ся, скоро наші люди будуть так робити руками, як язиком.

Всї три прачки лиш глипнули одна по другій і усьміхнули ся; они знали дуже добре, до кого то Альвіна так пе! Але Альвіна, чи з пером, чи без пера на головї була занадто страшна особа, як щоби они зважили ся на то що сказати.

Тереня випрошена так чемненько з прачкарнї пішла до комори, де стояло молоко, бо й там було досить роботи.

Ґазда хутора в черемшинї встав був нинї також дуже рано і пішов в село; усьміхав ся чогось вдоволений, коли вернув звідтам.

— Де Маркиль? — спитав він дівок, коли увійшов до челяднї. Нехай з вас котра краща побіжить і закличе его до мене; хиба може він не сподобав ся котрій в вас?

— Або-ж такий кого що обходить? — відповіла ему Фелька та ще й скривила ся згорда. — От подивіть ся, як він онтам господарить в бараболях! Підгортае так, як би під кожду грудку хто ему таляра поклав. Ідїть гет, так не робить добрий паробок.

А всеж-таки побігла она за попсуймайстром Маркилем, котрий і зараз за нею увійшов до челяднї.

— Слухай Маркилю, — відозвав ся Феликс Пренель усьміхаючись — коли ти так що дня будеш робити, то менї всїх людий відстрашиш! Чи не вставити хиба тебе зараз за рамцї на показ?

При тім і отворив він двері від комнати, в котрій вчера добив так щасливого торгу.

— Тут можна трохи спокійнїйше поговорити — сказав він, занявши звичайне свое місце під вікном.

— От я був у когось, мій хлопче, котрого би ти міг вибавити з клопоту.

А що Маркиль в своїй скромности мовчав, говорив господар дальше:

— Подумай собі того бідного Віктора Бляикета, що то нинї его весїле! Та ще то не таке велике нещасте! Але він замовив ще й музику на весїле, аж той, що дуе, казав, що не прийде і остав ся лиш сам однїсенький скрипник! От бачиш, яка то біда. Аж я ему обіцяв, що ти станеш ему в пригодї і прийдеш о 8-ій годинї.

— Я? — відозвав ся Маркиль здивований. — Ви хиба забули, що моя бідна мама померла?

— А що то мене обходить? — крикнув Феликс Пренель брутальним тоном. Але відтак якось надумав ся і говорив вже лагіднїйше: Хто би то був такий нерозумний! Хиба ти ще не досить з природи дурний? Коли ти другим граеш до танцю, то ще працї не значить, що ти сам танцюеш! Розумієш, яка в тім ріжниця? На то й сам пан-отець не сказали би нїчого! Та-ж ти будеш сидїти собі спокійно в своїм кутику і нїхто не буде від тебе більше нїчого жадати, лиш щоби ти так само красно грав як вчера з вечера. Видиш, який з мене добрий ґазда, що я такий терпеливий на твій упір? Отже точно о осьмій годинї убереш ся в свій чорний сурдут від сьвята і помашеруеш за вітчину!...

---

[1]) Зулюси, дике племя африканьске в полудневій Африцї.

Ідучи з трема товаришами, стрітив Пельц повертаючого з Личаківскої рогатки Когута і по короткій суперечці зачав з ним бійку, серед котрої нагле вирвав Когутови з похви баґнет і пхнув ним противника в хребет. Поліция арештувала напастного муляря, а Когута відставила до ратункової стациї. Рана его не есть небезпечна.

— Злодії і конокради в Щиреччині. Злодійский промисл в Щиреччині — як звідтам пишуть — розвивае ся неаби як. В Добрянах під саму весну до стайні одного господаря зайшов злодюга по коні, приладивши собі вже наперед сани та упряж. Однак стукіт на подвірю збудив господиню, она вибігла чим скорше на двір, а побачивши, що стайня отворена, скочила до неї. Та коновід не стратив фантазиї; він знитив ся, присів, закинув якийсь лах на голову і став страшити жінку гаркаючи несвоїм голосом. Але й баба була неаби яка; она не злякала ся і так довго кричала на ціле горло, аж господар збудив ся. Злодій, бачучи, що не жарти, дав драла, але розбуджені сусіди зловили его і так ґідно покарали, що відважного конокрада відвезли до шпиталю з поломаними ребрами, з розбитою головою та з покаліченими руками. А преці страшний той самосуд не злякав злодіїв, бо зараз в кілька тиждрів пізнійше в селі Г. розбили они чотири хлопскі комори і забрали з них, що тілько дало ся: пшеницю, муку, сир, солонину, кожухи та иншу одежину. — Перед тижднем украли у господаря Д. Т. в Г. трое добрих коний, але що ніч була коротка, длятого злодій не міг коний завести дальше як півтора милі. Тут же на сіножатях кінь скинув конокрада, а заки злодюга міг коня зловити, вийшли люди на сіножать з косами до кісьби, то злодюга настрашив ся і втік, полишаючи коні на Божу волю. — Не лїпше діе ся і в самім Щирци підчас ярмарків і тижднeвих торгів. Ватаги зложені з кількох здорових неробів волочать ся по торговицях, шинках та помежи фіри, видираючи з хлопских рук, зза пазухи та з возів, що тілько дасть ся. Бідний чоловік хоч і за руку зловить боїть ся що казати, щоб ще киями не почастували.

— Розбійничий напад. В Шубранци коло Чернівців напали сими днями недослїджені доси розбишаки хату селянина Василя Клемпуша, убили его і хату зрабували, а щоби затерти сліди злочину, підложили огонь і хата згоріла. Заалярмовані огнем селяни надбігли і видобили з огню напів спалене тїло Клемпуша зі шнуром на шиї, котрим розбишаки его удушили. В сїй справі ведуть власти строге слїдство.

— Курка і котята. В одній французкій ґазеті описуе ся таку незвичайну в звірячім сьвіті появу: Одна кітка, що перебувала звичайно на подвірю, по котрім ходили кури, привела на сьвіт четверо котят. Отже ті котята побудили материньскі чувства в бездітній курці. Раз кітка вертаючи з проходу, застала курку, як сиділа з розпростертими крилами на еї дітях. Між рідною материю а прибраною завела ся уперта бійка і курка мусїла уступити. Але на другий день кітка знов вийшла, а курка зараз займила еї місце при котятах. І знов по повороти кітки прийшло до бійки. То повторяло ся кождого дня так довго, доки котята не підросли. Однако в ґазеті тій не згадуе ся, чи котята заховали згадку на свою опікунку.

— Пішки довкола землї. В Відня доносять, що передвчера вечером о 6-ій годині прибули там два подорожні Ґустав Кеґель і Фред Торнер, що ідуть пішки наоколо землї. З Сан Франціско в Америцї вийшли они дня 10 червня 1894 р., перейшли пішки півперек Америки, переїхали відтак Атлянтийский океан кораблем і ідуть від берегів Франциї дальше півперек Европи. На улицях Відня окружали подорожних великі товпи цікавих.

— Жаби і погода. Звістно, що між людьми розширена віра, немов би зелені жабки мали прикмету віщувати дощ або погоду. Люди кажуть, що досить таку жабку всадити до скляного слоїка, де е на днї трохи води з піском, і уставити в слоїку драбинку, щоби одержати цїлком точний барометер. Тоді — як кажуть — будуть жабки перед погодою сїдати на драбинцї, а перед дощем сходити на пісок з водою. — Неправдивість сего погляду виказували вже від давна різні учені, а сьвіжо доказав се також професор черновецкого університету др. Ленденфельд. В 48 випадках, слїджених д-ром Ленденфельдом, дали жабки в слоїках 22 фальшиві вказівки. В часї 48 днів, коли він жабки слїдив, лив дощ як з цївки від рана до ночи цїлих 19 днїв, а мимо того жабки сиділи на драбинках і анї не думали сходити на долину в пісок. Натомість професор Ленденфельд зробив цїлком инше відкрите: Сходжене жабок на дно і вилажене на драбинку стоїть в звязи з порами дня. Жабки вечерами влазять звичайно на драбинки і сидять на них аж до всходу сонця, рано спускають ся на дно слоїків, не турбуючи ся цїлком о погоду.

Рента жебраків. Часом і жебракам заблисне щасте. Так оно стало ся в селї Вель у Франциї. В січню 1893 р. помер богатий підприемець і лишив 150.000 франків, з котрих проценти мали розділювати річно поміж жебраків села Вель. Але в часї отворення тестаменту було в селї ледво 5 убогих, то на кождого припало около 1000 франків ренти. Отже се було для них троха за богато і власти удали ся до судів, щоби ренти розділювано поміж бідних цїлого повіта, але суд відповів, що треба шанувати волю померлого. І так жебраки громади Вель будуть побирати більшу ренту як неодин урядник і парох, а очивидно доложать всяких старань, щоби не припустити нових кандидатів до ренти.

— Похоронений в розтопленій стали. В арсеналї анґлійским в Вулїч в відливальні гармат, притрафив ся страшний випадок. Коли до виробленої в земли форми великої гармати, впускали розтоплену сталь, один з робітників Роберт Паркер упав в розтоплений метал і зник в тій хвили. Відлив вправдї задержано, але робітника знайшли цїлком звареного і мертвого.

Телєґрами.

Триест 13 серпня. Вчера в полуднє приїхав тут з Роверeдо ґен. Баратіері в супроводі тутешного бурмістра Тамбосі. На двірци повитало его кілька сот осіб. Вечером вернув Баратіері знову до Роверeдо.

Льондон 13 серпня. Нововибраний парлямент зібрав ся вчера пополудни.

Софія 13 серпня. Президент мінїстрів їздив на повитане князя аж до Царибродy. На повитанє князя на двірци не явив ся митрополит Климентий і не було також нікого з дипломатів загграничних.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. в Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, в Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Маркилеви побаламутилось було зовсїм в голові; его ґазда говорив на розум, але він все ще якось не міг зважити ся.

— Коби я знав, що на то скажуть панна Тереня? — відозвав ся він накопець півголосом.

— Що скаже Тереня? Іди та спитай еї! Скаже тобі то само, що сказала вчера, коли слухала як ти грав: „От до такого вальця хотіла би я тацювати“.

— Коли то їй зможе зробити приятність, то певно піду — сказав він на то. — Та й моя мама не буде гнївати ся за то на мене, я так само там як і тут про ню памятаю.

— Славно Маркилю — крикнув на то ґазда і поклепав его по плечи. — Я то знав, що ти ще набереш ся розуму! — Але от що б не забути, Тереня казала менї нині рано, що хотїла би мати твою козулю; каже еї ще нині привести.

— Дяковать вам! — сказав на то щиро молодий чоловік, а коли виходив, сам себе питав ся, як він так хоч би лиш на хвилю міг не послухати так доброго ґазди!

Феликс Пренель допильнував того добре, щоби Маркиль не зійшов ся де сего дня з Теренею; післав его длятого в ліс, щоби там нарубав оберемки ріща з того галузя, що рубачі поскидали на купу. А що від хутора аж до того зруба було далеко, то робітники не приходили на полуднє лиш їм виносили їсти до лїса і они там обідали на пнях. Для Маркиля було то добре, що він цїлий день робив у лїсї і на свіжім воздусї і коли вечером вертав в черемшину, то его звичайно блїде і сумовите лице аж якось яснїло. Замість щоби его очи, як звичайно, Бог знае куди дивили ся, споглядав він просто перед себе і ступав певним кроком по стежцї в долину, як той, що знае куди іде і чого хоче. Саме що хотів входити на обійсте, коли таки десь близько коло себе почув Терении голос: „Маркилю!“

Молода дївчина сиділа на низькім мурі з рінякiв, котрий окружав сіножати; коло неї починали ся окружковаті цьвіти, що росли межи камінем. Ніжка в малім тоненьким черевичку спочивала на камени, порослім мохом, що скотив ся був, видко, з мура. Тереня убрала ся вже була на весїлє. Мала на собі просту, гладку чорну сукню шовкову і тонесеньку крепову хусточку на шиї, спняту з переду коралевою брошкою.

Тереня мала ґуст; она не любила убирати ся яскраво та навішувати на себе прикраси, як то нераз роблять молоді дівчата на селї. До того ще й зеркало їй казало, що до еї краси годить ся найлїпше неприбаглива одїж, та й не хотїла, як і кожда молода дївчина, щоби їй щось не було до лиця. Але еї батько волїв би був щоби она инакше убирала ся.

— Чого ти так виглядаеш як яка черниця? — сказав, побачивши еї в тім простім строю. Хиба не маеш за що щось порядного собі купити? А хто-ж би то собі подумав, що то богацка донька з хутора в черемшинї?

— То кажіть мене позолотити, тогди будуть до мене допитувати ся, що аж страх: — відповіла Тереня з огірченем, але й зараз стало їй того жаль, бо знала, що она одинока гордість у батька. Длятого наставила ему ліву руку і сказала веселїйше: Сего чей досить, щоби знали, що я богацка донька!

На руці мала дрібно вирізуваний золотий обручик що скрив ся був трохи під коронкою від рукава.

— Добре й то для мене — сказав на то Феликс Пренель; нема на чотири милї доокола дївчини, що повеличалась би обручиком такої ваги.

(Дальше буде).

Знаменитий солодкий

гірский виноград

найліпший столовий мішаний 2·50 найліпший мушкателевий лиш 3 зр. за 5-кільовий кошик почтовий франко до кождої стациї почтової за побранем почтовим, або попереднім надісланем гроший. Початок пересилки 15 серпня.

Олекс. Адамович

властитель шкілкі щепів винних і винниці в Neusatz an der Donau (Угорщина). 69

Увага. Інтересовані дістають на желанє катальоґ моєї шкілки маючий більше як 650 родів шляхотних американьских і шляхотних винних щепів.

Публичне бажанє.

Виповняючи перший обовязок совістного купця, вримінивсь я до бажаня Вп. Публики, переносячи мою **Торговлю чаю** з гамірної і за-для електричної зелізниці небезпечної улиці Сикстуської до спокійного і пречудного **пасажу Гавсмана.**

Вдячний слуга

59 **ІЗИДОР ВОЛЬ.**

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% " " буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскї Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкориснїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“ може лише се бюро анонсы приймати.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.